

[Justitsministeren.]

i to Samlinger i Landstinget, og i Hovedtrækkene opnaaedes der i Landtingsudvalget Enighed mellem alle Partier om Lovforslaget. Efter at det havde været til to Behandlinger og de fleste af de stillede Ændringer, om hvilke jeg henviser til Betænkningen og Forhandlingen i Landstinget, var blevet vedtaget, vedtoges Lovforslaget enstemmigt i det høje Landsting. Jeg tror nok, at der er et Ønske i det høje Folketing om at drøfte et enkelt Spørgsmaal vedrørende de gensidige Selskaber, og jeg er ogsaa villig til at gaa ind i en Forhandling herom med det Udvalg, som jeg antager det høje Ting vil nedsætte angaaende Sagen.

Jeg haaber, at man i det høje Folketing vil føle sig tilfreds med den Behandling, som Lovforslaget har været Genstand for i Landstinget, og vil kunne slutte sig til de ved dette Arbejde indvundne Resultater med Undtagelse af det ene Punkt, hvorom der, som jeg før nævnte, er rejst Spørgsmaal i sidste Øjeblik, og at Lovforslaget derfor skal faa en hurtig og let Gang gennem dette Ting, saaledes at det om muligt skulde kunne ophøjes til Lov ved denne Samlings Slutning.

Gerhard Nielsen: Det maa jo erkendes, at Forsikringsvæsenet efterhaanden har gennemsyret hele vort Folkesamfund, saaledes at det med Rette kan siges at være et Samfundsspørgsmaal. Det er i Virkeligheden meget faa Personer i vort Folk, der ikke paa en eller anden Maade er forsikret, og det er derfor ogsaa naturligt, at Lovgivningsmagten beskæftiger sig med dette Forhold med det for Øje at give visse lovbundne Regler, der tager Sigte paa at sikre Forsikringstagerne mod vilkaarlig Behandling fra Selskabernes Side og Selskaberne mod ubillige Fordringer fra Forsikringstagernes Side. Det er jo saadan, at vi her i Danmark næsten kan forsikre os mod alt muligt. Vi kan tegne Livsforsikring, Brandforsikring, Ulykkesforsikring og Sygeforsikring. Vi kan forsikre os mod Haglskade og Vandskade. Der findes Ansvarsforsikringer af enhver Art, lige fra den Ansvarsforsikring, der paahviler enhver Grundejer mod, at et Menneske glider paa hans Fortov, til Ansvarsforsikringer mod de i vor Tid saa hyppige Automobilulykker. Ja, en Sanger kan endogsaa forsikre sin Stemme mod at blive ødelagt, en Bokser sine Hænder, og efter hvad der nu forlyder i Bladene, kan man oven i Købet forsikre sig mod det Ulykkestilfælde, at ens Hustru skulde nedkomme med Tvillinger.

Man forstaar altsaa, at vi er inde i et

Forsikringsvæsen, som i Virkeligheden omfatter hele vort Folk. Det er jo ikke unaturligt, om en saadan Uendelighed af Forsikringsarter til Tider afføder Retssager mellem Forsikringstagerne og Selskaberne. I Almindelighed faar disse Retssager det Ud-fald, at Forsikringstageren taber, det gaar som Regel ud over hans Pengepung, og Forklaringen er den ganske naturlige, at mange Forsikringstagere ikke gør sig videre Ulejlighed med at blive fuldkommen klar over Bestemmelserne i den Police, de har underskrevet. Og naar man dertil maa erkende, at adskillige Forsikringsagenter er i Besiddelse af en særlig Evne til at lokke Folk til at tegne Forsikring og i forblommede Udtalelser faa dem til at tro andet end, hvad der i Virkeligheden staar i Forsikringsbetingelserne, er det ikke underligt, at disse Forhold kan afføde en Del Retssager — som jeg sagde før, som Regel med det Resultat, at Forsikringstageren taber. Jeg vil ikke tilbageholde den Bemærkning, at de danske Forsikringsselskaber i al Almindelighed optræder hensynsfuldt overfor Forsikringstagerne. Det er jo ikke saa sjældent, man erfarer, at et Forsikringsselskab har ydet Erstatning ogsaa i Tilfælde, hvor det strengt taget ikke var nødt til det. Den Anerkendelse synes jeg man maa yde de danske Forsikringsselskaber. Men man kan naturligvis ikke nægte, at det er bedre at have lovfæstede Regler for begge Parter, idet jeg har den Tro, at derved vil en Mængde Retssager undgaas. Jeg tror ogsaa, at saadanne Regler vil skabe den Tryghedsfølelse i Befolkningen overfor Forsikringsselskaberne, som i Øjeblikket ikke findes.

Det Forslag, vi her har til Behandling, er jo Resultatet af fællesnordiske Forhandlinger, og jeg vil udtale min Glæde over, at det Arbejde, der nu har været udført i Norden i godt og vel en Snes Aar, gaende ud paa at skabe fælles Regler paa en hel Række civilretlige Omraader, er blevet fortsat og nu ogsaa har givet sig Udslag i nogenlunde ensartede Forslag paa dette Omraade. Naturligvis kan disse Forslag ikke være nøjagtigt ens, man maa naturligvis tage Hensyn til de enkelte Folks Ejen-dommeligheder og den i disse Folk hæv-dvundne Retspraksis, men det maa jo erkendes, at et saadant nordisk Samarbejde er et Stykke praktisk Skandinavisme, som utvivlsomt mere end noget andet fæstner det gode Forhold mellem Nationerne her i Norden og bidrager til en bedre Forstaaelse mellem Nordens Folk.

Den særlige danske Kommission, der har beskæftiget sig med dette Lovforslag,